

ГИ ДЪО МОПАСАН

Бел Ами

ВЕЧНА КЛАСИКА

Епичен роман за истинската
и фалшивата любов

Анотроф

Guy de Maupassant
Bel Ami

Ги дьо Мопасан
Бел Ами

© Димитър Бабев, преводач, 1919, 2001, 2016

© Любомир Пенев, дизайн на корицата, 2016

© *Апостроф* – запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-954-2962-37-3

ГИ ДЪО МОПАСАН

Бел Ами

Превел от френски *Димитър Бабев*

Анотроф

София, 2016

Първа част

I

Като получи рестото от касиерката, Жорж Дюроа излезе от ресторанта. С хубаво телосложение, запазил позата на бивш подофицер, той се изправи, засука мустаците си и изгледа закъснелите посетители с бърз и проницателен поглед, подобно на ястреб, който набелязва своята жертва.

Жените го наблюдаваха с любопитство. Те бяха три интересни особи – една учителка по музика на средна възраст, лошо срасана, небрежно облечена, с прашна шапка и събрана отстрани рокля, и две богати дами с мъжете си, постоянни посетители на този обикновен ресторант, в който се сервираше на достъпни цени.

Като се озова на тротоара, той се спря за секунда, умувайки какво да прави. Днес е двацет и осми юни и в джоба му остават оскъдни пари до края на месеца. С тях може да обядва един път, без да закусва, или да закусва два пъти, без да обядва. Той пресметна, че трябва да се задоволи само със закуска и по този начин ще спести за две вечери с кренвирши, хляб и две чаши бира на булеварда. Това негово любимо вечерно развлечение беше голям разход в личния му бюджет.

Жорж Дюроа тръгна надолу по улица „Нотър Дам дьо Лорет“.

Той беше запазил стойката си от времето, когато носеше хусарска униформа – изпъкнали гърди, леко разкрачени нозе, сякаш току-що беше слязъл от кон. Движеше се енергично сред тълпата, помагайки си с раменете, блъскайки насрещните минувачи, като си проправяше по такъв начин път. Небрежно наместил износената си висока шапка и тропайки с токове по улицата, вървеше с вид на човек, който презира всичко – хората, къщите, целия град. По този начин демонстрираше високомерието на истински военен, попаднал между цивилни.

Въпреки своя евтин костюм той запазваше известна външна елегантност, макар и малко шаблонна. Висок, с хубаво телосложение, рус, с малко кестеняв оттенък на къдравите коси, сресани на път по средата, разкошни мустаци, с яносини очи с малки зеници, той наподобяваше герой на булеварден роман.

Беше гореща лятна вечер, една от задушните парижки вечери, когато силно се чувства недостиг на въздух. От зданията, нагорещени като баня, излизаха изпарения, които сгъстяваха нощния мрак. Гранитните отвори на каналите бълваха зловония, а от прозорците на подземните готварници се носеше по улицата отвратителната миризма на прегорял сос и помия.

Портиерите, по жилетки, възседнали като кон сламени столове, пушеха лула край къщните врати; минавачите вървяха, изтощени от жегата, гологлави, като държаха шапките си в ръце.

Като стигна до булеварда, Жорж Дюроа отново се спря, като се двоумеше накъде да тръгне. Прииска му се да отиде до Елисейските полета и до авенюто на Булонската гора, за да подиша малко свеж въздух; едновременно с това в него се зараждаше желание и очакване за любовна среща.

Как ще стане това, той не знаеше, но се надяваше в продължение на три месеца всеки ден и всяка вечер. Понякога отвръщаха на любовните му желания, благодарение на неговата външност и галантност в обноските, но му се искаше нещо по-голямо и по-хубаво.

С празни джобове и кипяща кръв той пламваше от всеки допир с „професионалистките“, които му шепнеха по къшетата: „Ще дойдеш ли с мен, момче?“. Но не смееше да отиде с тях, понеже нямаше с какво да плати. Смътно се надяваше и очакваше нещо различно, други по-малко вулгарни ласки.

Той обичаше да посещава такива места, които бяха пълни с освободени от скрупули жени – техните балове,

кафенета, техните улици; обичаше да се блъска помежду им, да им говори на „ти“, да вдишва прекалените им благоговония, да бъде заобиколен от тях. Това все пак бяха жени, които можеш да любиш. Той не чувстваше към тях никакво презрение, свойствено на семейните мъже.

Жорж Дюроа изви по посока към „Мадлен“ и тръгна по течението на тълпата, която изнемогваше от жегата. Големи кафенета, гъмжащи от посетители, заемаха част от тротоара. Пред тях, на кръгли или четириъгълни маси, имаше чаши, пълни с червени, жълти, зелени, кафяви – от всички цветове – напитки; вътре в шишетата се виждаха прозрачните късове лед, които изстудяваха хубавата кристална вода.

Дюроа забави крачки, измъчван от жаждата, от която гърлото му беше пресъхнало. Ясно си представи възхитителния вкус на разхладителните напитки. Но ако си позволи да изпие две чаши вечерта, тогава ще се сбогува със скромната вечеря утре; а му бяха добре познати гладните часове през последните дни на месеца. Той си каза: „Ще чакам до десет часа и тогава ще пия чаша разхладително в „Американ““. Дявол да го вземе, колко все пак ми се иска да си сръбна!“ Дюроа погледна цялата тази публика, пиеща около масите, всички тези мъже, които можеха да утоляват жаждата си колкото искат. И тръгна край кафенето, като зае нахален, предизвикателен вид, мъчейки се да определи само с по един поглед, по израза на лицето, по облеклото колко пари има в себе си всеки посетител. Глуха неприязън се появи у него против всичките тези мирно беседващи господа. В джобовете си навярно те носят и златни, и сребърни, и медни монети. Средно във всекиго може би имаше не по-малко от два луидора*. В кафенето са стотина души – сто пъти по два луидора правят четири хиляди франка! И полюшвайки се не без грация, прошепна: „Свине!“.

---

* Златна френска монета, равна на 20 франка. – Б. ред.

Ако той би могъл да пише в някое къше на улицата, в тъмнината един от тях би му извил шията – ей богу, без да му трепне съвестта, както правеше това с домашните птици в селата през време на големите маневри.

Той си припомни двете години, през които бе живял в Африка и какво беше вършил там с арабите... Безмилостна, зла усмивка мина през устните му, когато се сети какво беше сторил, което струваше живота на трима души от племето улет авана. Местните хора дадоха на него и на другарите му дващест кокошки, два овена, злато и повод за смях и подигравки в продължение на шест месеца.

Никога не биха намерили виновните, които и не търсеха, понеже арабите се смятаха за естествена плячка на войниците.

В Париж не е така. Не може открито да се граби с препасана сабя и с револвер в ръка, както там, далеч от гражданското правосъдие, на воля. И почувства събуждащия се в душата му инстинкт на подофицер, втурнал се в покорена страна. Разбира се, сега му беше мъчно за тези две години, прекарани в пустинята. Колко досадно, че не остана там! Но нали се надяваше, че се връща към по-добро. А сега!... Да! Няма какво да се каже, сега е по-добре!

Дюроа почна да движи езика из устата си, сякаш за да се увери, че му е сухо небцето.

Народът сновеше наоколо изнемошял и уморен. И той продължаваше да мисли: „Тълпа скотове! В джоба на всеки един от тези глупци има пари!“. Блъскаше с раменете идващите насреща му и си подсвиркуваше весели арии. Мъжете, които бе блъснал, се обръщаха и мърмореха сърдито; жените казваха: „Същинско животно!“. Дюроа мина край театър „Водевил“ и се спря пред кафене „Американ“, като се питаше не е ли време вече да си поръча напитка, понеже жаждата много го мъчеше. Преди да се реши на това, си погледна часовника, който

бе със светещ циферблат. Беше девет и четирийсет минути. Жорж се познаваше добре: щом сложат пред него чаша бира, ще я изпие веднага. И какво тогава ще прави до единайсет часа? „Ще отида до „Мадлен“ и обратно, без да бързам“, помисли си той.

Като стигна до ъгъла на площада пред Операта, Дюроа срещна един пълен млад човек, силуетът на когото като че му се стори познат. Започна да се рови из спомените си, повтаряйки си полугласно: „Къде, дявол да го вземе, съм виждал този субект?“. Напразно си блъскаше ума. После изведнъж по един странен каприз на паметта видя този същия човек по-млад, по-слаб и облечен във формата на хусар. И извика високо: „Да, това е Форестие!“.

ГИ ДЪО МОПАСАН
БЕЛ АМИ

Превод *Димитър Бабеv*
Редактор *Христина Мираз*
Коректор *Грета Петрова*
Дизайн на корицата *Любомир Пенoв*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Френска. Трето издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 22

ISBN 978-954-2962-37-3

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Роман образец за товешките нрави и съдби

Изумителен разказ за перипетиите, през които минава всяка влюбена душа. Епопея за любовта и нейната разрушителна сила. Роман, подобен на притча, която учи, възпитава и проследява, че животът е една стръмнина. Докато се изкачваш, гледаш към върха и се радваш, но когато стигнеш върха, веднага забелязваш зеещата пропаст и може би това е краят.

Мой скъпи приятелю, за мен влюбеният се залигава от списъка на живите хора. Той оглунява, става идиот, а и нещо по-вече – става опасен. С мъже, които са влюбени в мен или се преструват, те са такива, аз прекъсвам приятелските връзки – първо, защото са смешни, и второ, те са опасни като бесните кучета. Затова, докато ти не тази тяхна болест, ги държа далеч от себе си. За вас любовта е нещо като насищане, а за мен тя е средство, средство за сближаване на душите, което мъжете не признават...

